

Ennek folytán az áru- és anyagkészlet, melyet a panaszló az 1922 október 31. kelettel kiállított, kezdő leltárban kimutat, az előző évtől maradt készletnek nem, hanem az első év folyamán beszerzett készletnek, — első beszerzésnek — tekintendő, s ezért az 1922/23. üzleti év záróleltárában kimutatott egész készletnek értékelésére az 1922:XXIV. t.-c. 14. §. 18. pontjának — illetve az 5800/1924. P. M. rendelet 8. §. 12. bekezdésének az a rendelkezése irányadó, hogy azt vagy a beszerzési, — előállítási — áron, vagy az üzleti év végén mutatózó forgalmi értéknél 20%-kal alacsonyabban lehet értékelni.

Minthogy a panaszló a bevalláshoz csatolt jelentésében azt állítja, hogy a kezdő leltárban felvett készletnek megfelelő mennyiséget az üzletév elején és végén fennállott forgalmi értéknek mintegy középarányosával, a többi készletet pedig részben a beszerzési, részben az évvégi forgalmi értéknél 20%-kal alacsonyabb áron vette fel záró leltárba, minthogy továbbá a kezdő leltárban kimutatott árukészlet a záró leltárbeli készlettel el nem különíthető azon az alapon, hogy a záró leltárbeli készlete egy részére nézve az 1922:XXIV. t.-c. 14. §. 8. pontja szerint is megengedett aláértékelés jogával nem élt, a kir. adófelügyelőnek helyes megállapítása szerint nem igényelheti azt, hogy az elmulasztott értékelési kedvezményt utólagosan érvényesíthesse és az ez uton esetleg megállapítható különbözet a mérleg alapján megállapított nyereségből levonassék.

Adótartalék adómentesen nem alkotható. (Közig. Biróság 7079/1927. sz.) Panaszos azt kifogásolja, hogy a hitelezők számláján adóra tartalékolta 20,000.000 koronát a mérlegszerű nyereséghez hozzászámították. A bíróság a kifogást alaptalannak találta. Az 1925. évi 400/P. M. számú pénzügyminiszteri H. Ö. 13. §-ának 14. pontja szerint a 14. §-ban felsorolt tartalékalapokon kívül bármint más célra és bármely elnevezés alatt tartalékolat összegek adókötelesek. Az adótartalék a 14. §-ban felsorolva nincsen, tehát annak fent számjelzett javadalmozását az adóalaphoz helyesen számították hozzá. A szóbanforgó tartalékolás a 13. §. 14. pontjához fűzött utasítás 5. bekezdésében említett valóban átmeneti tartalékolásnak nem minősíthető, mert nem valamely későbbi vagy már elmúlt számadási időszakot terhel, hanem a folyó számadási időszak terhére helyzetetett kiadásba, és pedig nem a folyó üzletévet terhelő, de csak a következő üzletévben esedékesé váló adók fedezésére, sem olyan, köztartozás fedezésére, amely már elmúlt időszakot terhel ugyan, de amelynek kivetése a mérleg lezártáig nem történt meg, hanem az innen elrendelt bizonyítási eljárás eredménye szerint olyan adókra, amelyek a mérlegzárlat időpontjában részben már esedékesek voltak, részben pedig csak a következő üzletévben fognak esedékesé válni. A 20,000.000 korona tehát nem átmeneti tétel, hanem lényegében tartalékolás, amely a 13. §. 14. pontja alapján adóköteles. A panaszban említett az az indokolás, hogy a szóbanforgó összeg azért adómentes, mert a vállalat azzal — legalább részben — a kincstárnak tényleg tartozott, nem helytálló, mert a felhívott H. Ö. csak a tényleg teljesített adófizetést mentesíti az adóztatás alól, azonban sem az esedékes, sem a jövőbeni adókra adómentes tartalékolást nem engedélyez.

Házhaszonértéknek becslés útján való megállapításánál a határozatban pontosan meg kell jelölni az összehasonlított épületeket. (Közig. Biróság 3419/1926. sz.) Az 1925. évi házadó alapja a 200/1925. P. M. számú rendelet 9. §-a első bekezdése értelmé-

ben, bérbe nem adott épületeknél a bérbeadottakkal való összehasonlítás útján megbecsült haszonérték. Ebből következik, hogy az összehasonlítás még akkor sem mellőzhető, ha az adózó a bevallásban a haszonértékre nézve nyilatkozott is. Az összehasonlítás azonban megtörténtnek csak akkor tekinthető, ha az összehasonlításnál felhasznált, tehát az adótárggyal összehasonlított épületek a határozatban pontosan utca, házszám és tulajdonos szerint meg vannak jelölve.

A kéményseprői díjak általános forgalmi adó alá esnek akkor is, ha azokat a község fizeti ki. (Közig. Biróság 9416/1926. szám.) A kéményseprőmesteri foglalkozás kétségtelenül önálló ipari tevékenység, amelyből mint munkateljesítményből eredő minden bevétel — tekintet nélkül a munkateljesítésért járó ellenérték megállapításának és fizetésének módozataira — az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. és 30. §-ai értelmében általános forgalmi adó alá esik. Az önálló kéményseprőiparos által végzett kéményseprési munka egyedül azért, mert a kéményseprési díjak közérdekből, a tűzrendészeti érdekek védelme szempontjából hatóságilag vannak megállapítva, és azokat a lakóktól nem közvetlenül a kéményseprők szedik be, hanem maga a község és a kéményseprési díjakat a teljesített kéményseprési munka ellenértéke gyanánt maga a község fizeti ki a kéményseprők kezéhez: nyilvánvalóan még nem tekinthető olyan tevékenységnek, amelyet a kéményseprőmesterek nem mint önálló iparosok, hanem mint közügyi alkalmazottak végeznek, hiszen a 8542/1923. sz. alispáni értesítés szerint a panaszosok kétségtelenül nem közügyi alkalmazottak és a kémények kiseprésének munkáját — bár hatóságilag megszabott és az egyesek helyett a község által fizetett díjak ellenében teljesítik is — ezt a munkát önálló kereseti tevékenységük keretében és annak egyik részeként végzik. Ennélfogva az ezért közhez vett ellenszolgáltatás, mint önállóan üzött ipari kereseti tevékenységből eredő bevétel, jogosan vonatkozó általános forgalmi adó alá. A panaszosok forgalmi adó fizetési kötelezettségét nem érinti az a körülmény sem, hogy a közügyi pénztárból felvett összegek után II. fok. illetéket róttak le, mert ez a pénz átvételéről kiállított elismervények után fizetendő nyugtáilletéket és nem a munkateljesítésre vonatkozó megállapodás után lerótt ügyleti illetéket jelenti, tehát ez a lerótt illeték az említett törvénycikk 37. §-ának 14. pontja értelmében az általános forgalmi adóval kapcsolatban figyelembe vehető nem volt.

A munkásbiztosítótól járó szerződéses orvosi tiszteletdíj általános forgalmi adó alá esik. (Közig. Biróság 18.322/1926. sz.) Panaszos a határozatot azért támadja meg, mert orvosi forgalmi adóköteles bevételként, az általán kiszabásánál a munkásbiztosítótól járó díjazás is számításba vétetett, holott ez szerinte nem forgalmi adóköteles. A bíróság figyelmen kívül hagyta azt a védekezést, hogy a forgalmi adóköteles is volna, az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 14. pontja értelmében mentes, mert panaszos a hivatkozott mentesség előfeltételét, hogy nevezetesen a munkabérszerződés után az illetéket leróttá, nem igazolta, döntés tárgyává azt a felvetett elvi kérdést tette, hogy a munkásbiztosítótól orvosi tevékenységért élvezett díjazás lehet-e egyáltalán forgalmi adóköteles? A bíróság a forgalmi adókötelezettséget nem az e tárgyban kibocsátott 40.428/1928. számú pénzügyminiszteri rendelet, hanem az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-a és V. U. 7. §-a alapján állapította meg, amint